

Пиша ги само за мене. Тогазъ ми е по-леко. Когато си далечъ и нѣма съ кого да сподѣлямъ онова, що душа очига — пиша за да ми е по-леко.

Мислитъ по тебъ и моята родина сж едничката ми утѣха.

Азъ съмъ здравъ и бодъръ. Желая ти всичко хубаво. Стискамъ ти силно, силно ржката.

Твоя: Инсаровъ.

Елена склони глава и дълго мисли за него. Тя разбра, че безъ него живота ѝ е безмислица: че безъ него, — живота ѝ е пустиня.

И почувствува, че заедно съ него тя би живѣла и въ пустиня. Тя бѣше самотна срѣдъ милионния градъ. И спомни си за неговото село, гдето е неговата лелка и сестра. И стори ѝ се, че вижда бащината му кжща, срѣдъ широкъ дворъ, гдето вѣчно шумятъ два габара. Какво дърво е габаръ тя не е виждала, ала по неговото описание, тѣ изпъкваха вѣковни клонати дървета, изъ чиито пазви безброй птички виятъ гнѣзда, и чуруликать до забрава. . . Тя си представляваше какъ ще вържатъ лѣте люлка между двата габара; ще четатъ романи единъ до другъ; ще си приказватъ; тя ще слуша неговитъ топли и умни беседи: ще се разхождатъ рамо до рамо изъ скласили овеси и ще слушатъ вечернята имъ молитва, за която Инсаровъ говорѣше съ такова увлечение. . . А сега той е самотенъ! . . . въздхна тя и реши още на другия день да замине; тамъ при него, срѣдъ всички лишения и незгоди тя искаше да бжде; да кръсти себе си въ лишенията и бедитѣ; да се издигне къмъ него: да се сроди чрезъ страданията съ неговитъ възжеления. . . Така та мислеше, че ще разбере още по-добре него и народа, отъ който произхожда. Тя искаше да чуе още нѣщо за тоя народъ, който отъ малкото думи, чути отъ Инсаровъ, ѝ се възправяше въ въображението: легендаренъ, като спар-